

Jméno: Jan Středa

UČO: 439586

Reflexe audiocafé

Když jsem si registroval tento předmět, přiznám se, že jsem očekával něco hodně technického a možná i složitého/obtížného, i přes přívětivě znějící název předmětu. Jakmile jsem pak spatřil svůj rozvrh, zjistil jsem, že mám v úterý celý den školu (vyjma jedné dvouhodinové přestávky), zakončenou právě Audiocafé. Ze strachu, že další obtížný předmět už ten den asi nezvládnu, mne však vyvedla hned první hodina. Předmět byl tak akorát technický, a zároveň zábavný a relaxační – Audiocafé tak bylo něco, na co jsem se po dlouhém dni těšil.

V mnohém tedy předmět moje očekávání předčil. Za to nejzajímavější na celém předmětu bych označil asi přítomnost autorů jednotlivých děl na seminářích. Kromě toho, že nám to přineslo spoustu zajímavých informací o jednotlivých audiodokumentech a jejich tvorbě, ale poskytlo nám to i unikátní vhled do vlivu autorů na svá díla – v tom smyslu, že každý z nich do toho vložil ‚kus sebe‘ – a tento vliv lze jen obtížně hledat či se snažit identifikovat, pokud nepoznáme osobu samotnou.

Vím, že bylo řečeno, že nemusíme dělat reflexi každého jednotlivého dokumentu zvlášť, přesto bych to ale tak rád udělal, jelikož si myslím, že je to jediné fér s ohledem na množství času, které nám studentům věnovali v předmětu nejen vyučující, ale také autoři audioděl.

Rok pod rouškou 3. díl: Tento dokument mne bavil, protože je s ohledem na stále ještě trvající pandemickou situaci velmi aktuální. Bylo zajímavé poslechnout si příběhy ostatních, které mne jen utvrdily v tom, že to během pandemie to nikdo neměl jednoduché. Zarazilo mne jen, kolik lidí tuto situaci bralo na lehkou váhu – uznávám, že po bitvě je každý generál, ale poslouchat někoho (byť pamětníka), jak srovnává pandemii s druhou světovou válkou, a dokonce tvrdí, že pandemie je horší, je trochu šokující.

Moje kamarádka Zuzka: Nechci, aby to vyznělo morbidně, ale toto audiodílo mne zaujalo asi nejvíce. Člověk jej poslouchá s takovou nadějí, očekáváním takového toho ‚šťastného konce,‘ které jsou například v současné popkultuře podle mého názoru dominantní, jen aby se na konci dozvěděl kruté vyústění celého příběhu s naprostou upřímností. Smekám před autorkou také kvůli tomu, že našla sílu dokončit své dílo i přes to, jak to nakonec skončilo.

Nesmrtelnost: Odjakživa jsem byl nadšencem do nových technologií (samozřejmě se zdravou obavou z toho, aby lidské technologické pokroky nevyústily v budoucnost, jaká je vyobrazena v příbězích Terminátora či 1984), takže mi byl tento dokument tematicky asi nejbližší, (nejen) proto jsem si jej tedy velice užil. Můj technologický zájem se sice netýká úplně nesmrtelnosti, avšak propojení lidského vnímání s umělou inteligencí ano. Dovedl bych si představit pokračování, které by do příběhu integrovalo třeba i někoho z oblasti neurochirurgie, kdo by mohl mluvit o potenciálu lidského mozku v této oblasti.

Moje terapie 2. série 1. díl Najít důvod žít: S tímto fenoménem jsem se ve svém okolí již za svůj život také setkal, mám navíc v rodině pracovníky v oblasti psychologie, takže ani toto téma mi nebylo cizí. Po depresivní zkušenosti z druhého audiodíla bylo fajn slyšet někoho, jak se ze své nemoci zotavil.

Šutry v čokoládě: Mám-li být upřímný, v tomto dokumentu jsem se na první poslech trochu ztrácel, musel jsem si jej pustit znovu. Možná by stálo za to udělat dokument trochu delší, popsat a vysvětlit trochu více celou situaci i děj.

Pohrobky apartheidu 2. díl: Podobně jako o nové technologie, bezpečnostní otázky jsou pro mne jedním z mých oblíbených témat. Jihoafrická republika má dlouhodobě sociální problémy, neměl jsem však tušení, že sem během normalizace emigrovalo tolik Čechů. Toto dílo mne rozhodně inspirovalo, abych se o problematiku zajímal více.

Zeměvjemy: Přiznám otevřeně, že jsem nekulturní barbar, ale toto dílo mne prostě neoslovilo. Myslím, že to bylo tím, že mu chyběl nějaký souvislý děj.

Láska za časů korony: Díky tomuto audiodokumentu jsem si uvědomil, že pohnutky některých lidí (přestože třeba trochu sobecké) ke zlehčování pandemie mohou být právě pocity osamění či odloučení. Myslím si, že je pro takové lidi důležitá osvěta, jaké následky může zanedbaná pandemie mít (což se ostatně dá i dnes ukázat na příkladu některých zemí).

Mám-li předmět zhodnotit obecně, pak bych řekl, že právě i díky přítomnosti jednotlivých autorů na debatách jsem se dozvěděl spoustu zajímavostí a postupů tvorby dokumentu – trochu mne mrzí, že bakalářskou práci již zpracovávám jinak, ale stejně si nejsem jistý, zda mám na tvorbu dokumentů vlohly. Dokumenty byly poučné i v jiných oblastech a často také zábavné, závěrem reflexe bych proto chtěl poděkovat za skvělý semestr.